

Sygnatura akt I C 488/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 3 listopada 2021r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Dagmara Gałuszko

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2021r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria

przeciwko U. A.

o zapłatę

1. Oddała powództwo,
2. Zasądza od powoda (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria na rzecz pozwanej U. A. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sędzia Dagmara Gałuszko

Sygn. akt I C 488/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 stycznia 2021 r. (...) z siedzibą w Z. wniósł o zasądzenie od pozwanej U. A. kwoty 11.368,50 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty liczonych od kwoty 5.40,34 zł, a nadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż na mocy ramowej umowy zakupu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2020 r. i aktu cesji z dnia 30 lipca 2020 r. nabył wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z umowy pożyczki ratalnej z dnia 17 grudnia 2019 r. zawartej przez nią z (...) SP. z o.o. z siedzibą w W.. Wyjaśnił, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się kwota niespłaconego kapitału w wysokości 5.410,34 zł, prowizja w wysokości 5.333,12 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 625,04 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. I Nc 599/21 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

U. A. w dniu 27 maja 2021 r. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie pod powoda na jej rzecz kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu zakwestionowała przejście wierzytelności powołując się na pkt 2.1.2 umowy ramowej cesji oraz okoliczność, że powód nie wykazał, by przekazano mu plik danych oraz aby zawarto umowę cesji według określonego tam wzoru. Dodała, że akt cesji nie obejmuje wierzytelności wobec niej, a przedłożony załącznik nie stanowi załącznika do aktu cesji, nie jest podpisany i nie zawiera nazwy. U. A. zakwestionowała umocowanie osób do reprezentowania powoda i pożyczkodawcy przy dokonywaniu czynności prawnych, zakwestionowała ważność umowy cesji ramowej i

aktu cesji wskazując, że brak jest ceny sprzedaży. Pozwana wskazała, że umowa pożyczki będąca przedmiotem sporu nie została wypowiedziana, bowiem wypowiedzenie było bezskuteczne i bezzasadne i nie zostało jej doręczone, a nadto zakwestionowała istnienie i ważność umowy pożyczki, wskazując na brak podpisów oraz klauzule abuzywne.

Powód w piśmie z dnia 12 lipca 2021 r. wskazał, że roszczenie dochodzone pozwem wynika z zawartej przez pozwaną umowy pożyczki za pomocą środków porozumiewania się na odległość, w związku z czym, podpisy nie są wymagane. Wyjaśnił, że pierwotny wierzyciel z uwagi na brak spłat rat przez pozwaną, dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki pismem z dnia 27 lipca 2020 r. i skierował je na adres podany przez pozwaną w trakcie zawierania umowy. Dodał, że z uwagi na częściową spłatę, kapitał pozostały do zapłaty przez pozwaną to 5.410,34 zł oraz że postanowień umownych nie można uznać za niedozwolone, bowiem pozaodsetkowe koszty nie przekraczają maksymalnych kosztów kredytu określonych w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim oraz nie przekraczają całkowitej kwoty kredytu. Powód wskazał, że wierzytelność mu przysługująca wobec pozwanej została dostatecznie zindywidualizowana w załączniku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 grudnia 2019 r. pozwana U. A. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki ratalnej nr (...), na mocy której udzielono jej pożyczki w kwocie 6.000 zł, prowizję określono na kwotę 5.999,76 zł, odsetki na kwotę 969,79 zł, a całkowita kwota do zapłaty przez pozwaną wynosiła 12.969,55 zł. Okres spłaty określono na 36 rat, a wysokość raty na kwotę 360,27 zł. W myśl § 9 ust. 2a umowy, pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę pożyczki ratalnej ze skutkiem natychmiastowym w przypadku braku spłaty pożyczki ratalnej w terminie spłaty lub powstania zaległości w spłacie pożyczki ratalnej w wysokości odpowiadającej dwóm pełnym ratom. W dniu 17 grudnia 2019 r. wykonano przelew w kwocie 6.000 zł na rzecz U. A..

W dniu 27 lipca 2020 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) w trybie natychmiastowym z uwagi na wystąpienie zaległości w spłacie pożyczki.

Dowód:

- umowa pożyczki ratalnej z załącznikami k. 8-21
- potwierdzenie wykonania transakcji k. 70
- wypowiedzenie umowy k. 22

W dniu 30 czerwca 2020 r. została zawarta ramowa umowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) z siedzibą w Z. (cesjonariusz), a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (cedent), na mocy której powód zobowiązał się kupić, każdego dnia cesji, wierzytelności podane w pliku danych przekazywanym przed dniem cesji, a także wszelkie związane z wierzytelnościami prawa. Zgodnie z umową, po otrzymaniu liku danych, kupujący najpóźniej w terminie trzech dni roboczych miał zawiadomić sprzedającego o tym czy akceptuje plik w całości lub w części lub o odmowie zakupu jednej lub większej liczby wierzytelności zawartych w pliku danych. Przeniesienie wierzytelności miało następować na dzień wystawienia aktu cesji, którego wzór stanowi załącznik A do umowy.

W dniu 30 lipca 2020 r. sporządzono akt cesji nr 05/07/20 do ramowej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 czerwca 2020 r., w treści której wskazano, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniósł 268 wierzytelności na (...) z siedzibą w Z., które wymienione są w pliku danych o nazwie „sprzedaż wierzytelności 30.07.2020_62.xlsx”. W załączniku nr 2 do aktu cesji z dnia 30 lipca 2020 r. o nr 05/07/20 pod poz. 174 wskazano dane pozwanej jak pesel, numer umowy, wysokość kapitału, wysokość opłat i odsetek i łączną kwotę do zapłaty.

W dniu 3 sierpnia 2020 r. powód sporządził zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty kwoty w wysokości 11.381,91 zł skierowane do pozwanej.

Dowód:

- ramowa umowa przelewu wierzytelności k. 27-35

- akt cesji z załącznikiem k. 24-26

- wypis z rejestru k. 36-39

- zawiadomienie i wezwanie k. 23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych do akt niniejszego postępowania przez powoda.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W tym miejscu należało wskazać, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art. 6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze. Powyższe wskazuje, że w pierwszej kolejności obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną. Niemożność przeprowadzenia takiej subsumpcji, samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie.

Przechodząc na płaszczyznę niniejszego postępowania należało zauważyć, że w niniejszej sprawie z uwagi na stanowisko strony pozwanej, na powódzie w pierwszej kolejności spoczywał obowiązek wykazania faktów prawotwórczych w postaci istnienia wierzytelności stanowiącej podstawę jego żądania, jak też jej wysokości. Powód winien więc

udowodnić, że doszło do skutecznego zawarcia z pozwaną umowy pożyczki, a następnie do skutecznego jej wypowiedzenia wskutek braku spłaty, a nadto, że doszło do skutecznego przeniesienia powyższej wierzytelności na rzecz powoda.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powyższe bez wątplenia wskazuje, że przeniesienie wierzytelności na inny podmiot jest możliwe, jednak powód dla wykazania przejścia uprawnień na jego rzecz, winien przedłożyć umowy przelewu wierzytelności wraz ze wszystkimi załącznikami, tak aby wykazać istnienie po swojej stronie legitymacji procesowej czynnej.

Zgodnie z ramową umową przelewu wierzytelności przedmiotem sprzedaży miały być wierzytelności szczegółowo określone w pliku danych dostarczonych przez sprzedającego kupującemu, zaś nazwa pliku danych miała być podana w każdym akcie cesji sporządzonego zgodnie z wzorem – stanowiącym Załącznik A. Do akt przedłożono akt cesji z dnia 30 lipca 2020 r., w którym wskazano nazwę pliku danych oraz załączono akt cesji sporządzony zgodnie z wzorem umownym. Zaznaczenia w tym miejscu jednak należy, że zarówno w ramowej umowie przelewu wierzytelności, jak i w akcie cesji, podpis kupującego został naniesiony jako parafka, niemożliwa do zweryfikowania w żaden sposób. Powód przedłożył wprawdzie do akt pełnomocnictwo z dnia 26 marca 2020 r. oraz wypis z rejestru handlowego wraz z tłumaczeniem, nadto w ramowej umowie przelewu wierzytelności wskazano, że powód jest reprezentowany przez G. B., to osoba reprezentanta nie została już wskazana w akcie cesji, nadto brak jest podstaw do przyjęcia, że podpis na powyższych dokumentach został naniesiony przez ww. upoważnionego pełnomocnika, a co za tym idzie brak jest podstaw do uznania za wykazane skuteczności przejścia wierzytelności wobec pozwanej. Nie bez znaczenia pozostaje także okoliczność, że do akt przedłożono niepełny załącznik nr 2 do aktu cesji, nadto niepołączony trwale z dokumentem, którego dotyczy. Wszystkie dokumenty przedłożone w niniejszym postępowaniu przez powoda zostały złożone jako kserokopie poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd zważył, iż przedłożone dokumenty zostały zawarte w zwykłej formie pisemnej przez równorzędne podmioty prawa cywilnego, w związku z czym nie mogą zostać uznane za dokumenty urzędowe, mogą natomiast być traktowane jako dokumenty prywatne. Takowy zaś dokument powinien zawierać urzędowe poświadczenie podpisu, a w przypadku poświadczenia podpisu przez notariusza, dokument zachowuje swój charakter prywatny, a jedynie tzw. „klauzula poświadczeniowa” ma charakter urzędowy. Moc dokumentu urzędowego przybierają również dokumenty sporządzone w formie aktu notarialnego. Podkreślić również należy, że trudność w wykazaniu trwałego połączenia w przypadku posługiwania się przez powoda poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopią można przezwyciężyć choćby poprzez szczegółowe opisanie przez pełnomocnika wyglądu poświadczanego dokumentu w tym jego trwałego połączenia. Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jeżeli dokument zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki lub uszkodzenia) radca prawny stwierdza to w poświadczeniu. Znakiem szczególnym dokumentu jest również jego trwałe połączenie.

Analiza przedmiotowych kserokopii pod treścią, którego znajdują się nieczytelne parafy nie pozwala na ustalenie, że nastąpiło przejście wierzytelności, której zasądzenia domaga się powód. Za dowód istnienia roszczenia nie można uznać przy tym zawiadomienia o cesji wierzytelności i wezwania do zapłaty.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozewm wierzytelność. Zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozewm roszczenie spoczywał na powodzie, który winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Wskazać w tym miejscu należy, że twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z regułami przyjętymi w treści przepisu art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., w sprawie o sygnaturze akt I PKN 660/00). Przedłożone wraz z pozewm dokumenty uniemożliwiły zaś sądowi dogłębną ocenę zasadności zgłoszonego roszczenia i nie uczyniły zadość obowiązkowi udowodnienia okoliczności istotnych dla niniejszego sporu.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do nabycia wierzytelności wobec pozwanej, jej wysokości oraz wymagalności zobowiązania. W tych okolicznościach, powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył powoda – jako przegrywającego proces – obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej poniesionych przez

nią kosztów sądowych, na które złożyły koszty wynagrodzenia radcy prawnego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową 3.617 zł.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Sędzia Dagmara Gałuszko

Sygn. akt I C 432/21

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 listopada 2021 r.

1. (...)

2. (...);

3. (...).

Sędzia Dagmara Gałuszko